

Egne. Vi pleje at give 18,500 Kr. til ny Kirker, men her kræves jo lige saa meget til en Flytning, og det er ikke rimeligt. Derfor kan jeg ikke, hvor megen Sympati jeg end har for Egnen og for Ordningen af dens Forhold, tilsige det ærede Medlem min Bistand til, at Staten skal yde et saa stort Tilskud. De private maa skaffe noget mere til Veje. Hvor meget, skulle vi ikke strides om her. Lad dem tage sig af Sagen og skaffe noget mere. Naar Kirketiendejerne møde med 4,000 Kr. og de private med 1,000 Kr., er det sandelig for lidt. Det tror jeg, vi alle kunne være enige om.

Holm: Jeg skal heller ikke forlænge Forhandlingerne med mange Ord. Den Drøftelse, der har fundet Sted af Anmærkningen om Statsgarantien for de 8 københavnske Skoler, har jo ikke vakt stor Opmærksomhed i Salen, desværre. Det er meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører siger, at man har talt om den ved de forskellige Behandlinger, men jeg fastholder, at Sagen i Virkeligheden ikke er bleven undersøgt saaledes, at Tingets Medlemmer ere komne til klart at se, hvad det drejer sig om. Nu, paa dette Tidspunkt kan det imidlertid ikke nytte at fortsætte Forhandlingerne videre, jeg ser godt, at de fleste have ladet sig berolige af, hvad den ærede Ordfører siger, at her er ingen Fare, thi Garantien for denne anden Prioritet vil ikke komme til at koste Staten noget. Dermed ere de fleste ærede Medlemmer færdige med denne Sag, og det er meget faa, saa vidt jeg har kunnet skønne, der have lagt Mærke til, at Sagen rækker langt videre, saaledes som jeg før tillod mig at omtale. Den ærede Minister og den ærede Ordfører have begge sammenstillet det, der nu foreslaas, med det, vi gjorde for nogle Aar siden, i 1895. Den Gang garanterede vi kun for en Række Skoler, og vel at mærke for hver enkelt Skole for sig, deres 3die Prioritet. Nu sige de to Herrer: Det er jo slet ikke andet, vi gøre i dette Øjeblik, her garanterer vi blot den 2den Prioritet. Det er i det væsentlige det samme! Men der er for det første den meget store Forskel, at den Gang garanterede vi Prioriteterne for enkelte Skoler, der havde bestaaet længe, og som vi kendte. Men her garanterer vi en Institution, der oprettes nu, og hvis Ledelse i Fremtiden vi aldeles ikke kende noget til. Og dernæst støtte vi den, ikke blot med at garanterer dens 3die og dens 2den Prioritet, men tillige — hvad den ærede Ordfører stadig glemmer

— ved at overtage den moralske Garanti for den, derved at Staten udnævner Bestyrerne, og Staten bestemmer, hvor mange Skoler der skal være under Institutionen, om der skal oprettes ny eller nedlægges nogle af de bestaaende. Det vil med andre Ord sige: Vi skabe nu en statsgaranteret Institution, medens vi den Gang ikke gjorde andet end støtte nogle enkelte Skoler, som vi kendte. Dette, forekommer det mig, gør en meget væsentlig Forskel. Jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) om, at den højtærede Ministers hele Udtalelse i Virkeligheden konkluderede i, at Staten til syvende og sidst maatte overtage hele det lærde Skolevæsen i Kjøbenhavn. Den ærede Minister udviklede, at først kunde man jo forsøge — som Ministeren sagde — dette Forslag her, om at give den ny Institution en Statsgaranti, men lykkedes det ikke, maatte man jo skaffe Lærerne den bedre Lønning, som den ærede Minister udviklede, at de havde Krav paa. Og det, ser jeg ikke, kunde ske paa anden Maade end derigennem, at Staten ordnede det. Men saa maatte det ogsaa blive Staten, der bestemte, hvor mange Skoler man i det hele havde Brug for. Jeg kunde forstaa, at man i dette Øjeblik overvejede, om Staten skulde overtage hele det lærde Skolevæsen — skønt jeg ikke kunde gaa med dertil — men jeg forstaaer ikke, at man uden videre lader alt det gamle bestaa, som det viser sig, vi ikke have Brug for, og saa desuden støtter en ny Institution, skønt vi vide, at vi heller ikke have Brug for alle disse 8 Skoler, men at i det mindste en af dem rimeligvis straks maa nedlægges. Jeg tror, den ærede Ordfører tager fejl, naar han mener, at det er de københavnske Borgere, der komme til at betale dette Gilde. Nej! Har Folketinget, Rigsdagen, nu oprettet denne Institution, og den ikke fører til det tilsigtede Maal, er jeg temmelig sikker paa, at det til syvende og sidst bliver Staten, der kommer til at betale Gildet.

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg skal blot over for den sidste Paastand af det ærede Medlem, som han jo for Resten ogsaa har fremsat tidligere, sige, at det har intet paa sig. Folketinget staaer ganske frit, og der er aldeles ikke Tale om, at fordi københavnske Lærere sige, at Foranstaltningen ikke nyttede dem, vi saa skulde være forpligtede til at give Pension eller anden Understøttelse. I øvrigt ved jeg ikke bedre, end at det ærede Medlem